

[Forsvarsministeren.]

den nødvendige ændring af lodslovens bestemmelser på dette område foreligger.

Under henvisning til ovenstående skal jeg herved tillade mig at anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov nr. 280 af 18. juni 1951 om ændring i forsorsloven (vedrørende den offentlige skolebespisning)*.

Lovforslaget går ud på at udskyde spørgsmålet om revision af forsorslovens regler om skolebespisning til den ordentlige rigsdagssamling 1954—55.

I loven af 18. juni 1951, hvorved de nu gældende regler om skolebespisning blev gennemført, er det bestemt, at loven skal optages til revision, senest 2 år efter dens ikrafttræden, d. v. s. senest den 1. juli 1953.

De ved den nævnte lov gennemførte ændrede regler om skolebespisning har hidtil kun været anvendt i een hel skolebespisningsperiode, nemlig perioden november 1951—april 1952. Arbejds- og socialministeriet har iværksat en statistisk undersøgelse og behandling af materialet for denne periode. Denne undersøgelse er endnu ikke tilendebragt, hvorfor det ikke vil være muligt at give rigsdagen en fyldestgørende redegørelse for de indhøstede erfaringer med henblik på afgørelsen af spørgsmålet, om en lovrevision er påkrævet eller ej.

Ved at udskyde spørgsmålet om revision af loven til rigsdagssamlingen 1954—55 vil man opnå, at der da vil være erfaringer fra 3 bespisningsperioder at bygge på.

Under henvisning hertil skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændringer i forsorsloven*, hvorved der indføres regler om forsorg i anledning af børnelammelse.

Den aktuelle baggrund for dette forslag er den store børnelammelsesepidemi, der gik over hele landet i den sidste halvdel af 1952. Hos os alle vil den være i så frisk erindring, at jeg ikke behøver at bruge mange ord herom.

Som følge af epidemien har et stort antal patienter fået svære lammelser, og mange

af dem skal gennemgå en langvarig efterbehandling, for at de såvidt muligt kan genvinde deres førlighed og erhvervsevne.

Rammerne for selve efterbehandlingen findes allerede, idet udgifterne ved behandlingen betales gennem Samfundet og Hjemmet for Vanføre og invalideforsikringen.

For en mindre del af patienterne — antagelig ca. 200 — kommer imidlertid et særligt problem frem, da de er familieforsørger. I mange tilfælde er efterbehandlingen ret langvarig, og man kan derfor ikke regne med, at de pågældende familier selv kan klare sig, indtil deres forsørger påny har den fornødne erhvervsevne. At henvise dem til de hjælpeklender, lovgivningen allerede giver mulighed for at bruge, synes ikke tilfredsstillende. Ingen af disse muligheder — invaliderente, kommunehjælp o. s. v. — tillader, at man giver så stor hjælp, at en families hidtidige normale levevilkår kan opretholdes nogenlunde uændret, og man må derfor se i øjnene, at det kan vise sig umuligt at få en patient til at gennemgå hele den nødvendige efterbehandling, hvis han og hans familie i en længere periode skal klare sig med disse muligheder for hjælp. Hertil kommer, at det trods de store fremskridt, der i de senere år er gjort med hensyn til efterbehandlingen, er af afgørende betydning, at patienten selv lægger al sin energi ind i den, og det er jo klart, at man kan vente langt større energiudfoldelse fra en patient, der ved, at der er sikret familien gode vilkår, medens behandlingen varer.

For samfundet er det af største vigtighed, at så mange som muligt af de pågældende igen får evnen til at forsørge sig selv og deres familier. Dette hensyn er af noget lignende karakter som det, der for nogle år siden begrundede indførelsen af den særlige hjælp til tuberkulose og deres pårørende. Det er derfor rimeligt at lade det offentlige give en ret rundelig hjælp til dem, der som følge af børnelammelse må gennemgå en langvarig behandling m. m. for igen at få erhvervsevne. Ligesom for de tuberkulose er der tale om en midlertidig forsørgelse, da efterbehandlingen en dag ophører.

På den anden side er det kun begrundet at yde hjælpen, når behandlingen er af en vis længere varighed. Den foreslås derfor først ydet fra 4 måneder efter sygdommens opståen.

Forslaget er således formuleret, at der